

Γιατί ο διασυρμός του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Ηχηρή παρέμβαση με άρθρο του κάνει ο Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, αναφερόμενος στο διασυρμό το οποίο υφίσταται το τελευταίο διάστημα το Ιερό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

“Όταν δεν αντέχεις, γι’ αυτό και δεν σέβεσαι, εκείνο που για τον άλλον αποτελεί τρόπο ζωής, περιεχόμενο πίστης, γεγονός σχέσης και κοινωνίας, εν προκειμένω το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και η μετάληψη των Δώρων του Θεού, πως μπορείς να κατοχυρώνεις λογικά και αβίαστα την τιμή και τον σεβασμό των άλλων ως προς τη δική σου διαφορετικότητα” ερωτά ο Σεβασμιώτατος.

Επίσης, κάνει λόγο για έλλειμμα στο σεβασμό της πίστεως του άλλου. “Στην εποχή της αποθέωσης του ατομικού δικαιωματος, αποτελεί τουλάχιστον οξύμωρο πνευματικό και πολιτισμικό σύμπτωμα, το διαπιστούμενο σοβαρό

έλλειμμα σεβασμού στην πίστη του άλλου. Προφανώς τις επιμέρους κοινωνίες εξυπηρετεί περισσότερο η θολότητα παρά η καθαρότητα του ορίου μεταξύ ελευθερίας και ασυδοσίας, ενώ στην ίδια προβληματική εντάσσεται και η τάση ποινικοποίησης της θείας Κοινωνίας, επιβεβαιώνοντας με τον τρόπο αυτό την προτεραιότητα των σκοπιμοτήτων έναντι της αλήθειας”, τονίζει.

Αναλυτικά το κείμενο αναφέρει:

Ή γελοιοποίηση της μετάδοσης της Θείας Κοινωνίας και ή διακωμώδηση του Μυστηρίου της Θείας Εύχαριστίας από τα ΜΜΕ, όσο κι αν αποτελούν γνωστή διαχρονική τακτική κατά της Εκκλησίας, εντούτοις δεν μπορεί να αντιμετωπίζονται σιωπηρώς αποδεκτά στο πλαίσιο της δημοκρατικότητας και της συνταγματικώς κατοχυρωμένης ελευθερίας έκφρασης της γνώμης και του λόγου.

Για τους λόγους αυτούς και μακράν από κάθε διάθεση συνωμοσιολογίας, εγείρονται όρισμένα έρωτήματα:

α) Όταν εξαιτίας ιδεολογικών κριτηρίων γελοιοποιείται ένα γεγονός πίστεως, τό οποίο σέ επίπεδο όντολογίας αποδέχε-ται, είτε μικρότερο είτε μεγαλύτερο μέρος μιās κοινωνίας, αυτό αποτελεί δημοκρατική έκφραση, συνταγματικό δικαίωμα ή άνεπίγνωστη γιά νά μή ποϋμε κατ’ επίγνωσιν φασίζουσα άντι-μετώπιση;

β) Όταν γιά τήν ικανοποίηση προσωπικών ή μερικών ιδεολογικών άγκυλώσεων δεν γίνεται στήν πράξη αποδεκτός ό σεβασμός της πίστης οίουδήποτε άλλου και αντιμετωπίζεται ίσοπεδωτικά, μέσα από τήν διακωμώδηση τών έκφραστικότε-ρων στοιχείων της, τότε ποϋ άνιχνεύεται ή τιμή πρός τήν διαφορετικότητα και τό δικαίωμα ύπαρξης τοϋ άλλου ως έτερό-τητα;

γ) Όταν δεν άντέχεις, γι’ αυτό και δεν σέβεσαι, εκείνο πού γιά τόν άλλον αποτελεί τρόπο ζωής, περιεχόμενο πίστης, γεγονός σχέσης και κοινωνίας, έν προκειμένω τό μυστήριο της Θείας Εύχαριστίας και ή μετάληψη τών Δώρων τοϋ Θεοϋ, πώς μπορείς νά κατοχυρώνεις λογικά και άβίαστα τήν τιμή και τόν σεβασμό τών άλλων ως πρός τή δική σου διαφορετικότητα;

Στήν έποχή της αποθέωσης τοϋ άτομικοϋ δικαιωματομοϋ, αποτελεί τούλάχιστον όξύμωρο πνευματικό και πολιτισμικό σύμπτωμα, τό διαπιστούμενο σοβαρό έλλειμμα σεβασμοϋ στήν πίστη τοϋ άλλου. Προφανώς τίς επιμέρους κοινωνίες εξυπηρετεί περισσότερο ή θολότητα παρά ή καθαρότητα τοϋ ορίου μεταξύ ελευθερίας και άσυδοσίας, ένϋ στήν ίδια προβληματική εντάσσεται και ή τάση ποινικοποίησης της θείας Κοινωνίας, έπιβεβαιώνοντας μέ τόν τρόπο αυτό τήν προτεραιότητα τών σκοπιμοτήτων έναντι της αλήθειας.

Ἡ ἐν ἐλευθερίᾳ ὅμως ἀποκοπή τῶν ἰδεοληπτικῶν ἀγκυλώσεων βεβαιώνει, ὅτι μπορῶ νά συνυπάρχω δημιουργικά μέ τόν ἄλλο· μπορῶ νά τόν συναντῶ μέσα στόν πλουραλισμό ἐνός πολιτισμικοῦ γεγονότος, νά κοινωνῶ μαζί του γιά νά τόν γνωρίσω καλύτερα ὡς πρόσωπο, διαψεύδοντας ἔτσι κάθε ἄλλη ἀντίληψη ἢ ὁποία θεωρεῖ τόν ἄλλο ὡς κόλαση.

Τέτοιας ποιότητας ζωή βεβαιώνει ὡς πράξη καί ὡς ἦθος, ὅποιος μετέχει συνειδητά στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί κοινωνεῖ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Γι' αὐτό εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο τό Μυστήριον Αὐτό. Γιατί καθορίζει τά ἴδια τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί εἶναι στοιχεῖο τῆς ταυτότητάς Της.

Γι' αὐτό λοιπόν εἶναι ἀπαξιωτικό νά γελοιοποιεῖται ἀφενός ὁ πολιτισμός μιᾶς σχέσης, τήν ὁποίαν μπορεῖ νά παράξει μόνο μία ὑγιᾶς πίστη, καί ἀφετέρου ὁ τρόπος πού αὕτη σημαίνεται καί ἐκδηλώνεται, ὡς κοινωνία δηλαδή τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου καί τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Γιά ὅλα αὐτά λοιπόν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία συνεχί-ζουμε νά κοινωνοῦμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία. Γιατί πιστεύ-ουμε ὅτι συνυπάρχουμε σέ ἕναν συνεχῶς μεταβαλλόμενο «καλῶς λίκν» κόσμον πού καλεῖται νά συμβιώσει σέ μιᾶ χριστ-επώνυμη «καινή» ζωή, μιᾶ «ἄλλη βιωτή», θυσιάζοντας ὅ, τι μπορεῖ νά ἀποτελεῖ πρόσκομμα ἢ ἐμπόδιο στήν πραγμάτωσή της. Γιατί πιστεύουμε καί ἐλπίζουμε σέ «πράγματα» καί γεγονότα ὅπου κυριαρχεῖ ὁ «ἐλεγχος τῶν μή βλεπομένων» καί ὄχι ἡ λογική, τό συναίσθημα, ὁ νόμος ἢ τό δικαίωμα.